

3770 Sajószentpéter, Sport u. 14-16. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Ferenc pápa homíliája

A Szentlélek adja meg a keresztény ember identitását...

A keresztények a Szentlélektől nyerik tekintélyüket, nem pedig az emberi bölcsességből vagy a teológiai diplomából. Ezt emelte ki kedd reggeli szentbeszédében Ferenc pápa, aki szeptember hónapban újrakezdte a hagyományos homília-sorozatát a vatikáni Szent Márta-ház kápolnájában. A pápa ezúttal azt hangsúlyozta, hogy a keresztény önazonosságot Krisztus Lelke, nem pedig a világi szemlélet adja meg nekünk.

Az embereket megdöbbenette Jézus tanítása, mert szavának tekintélye volt. Ferenc pápa a keddi evangéliumi szakaszból kiindulva elmélkedett az Úr tekintélyének természetéről, illetve a belőle következő keresztény identitásról. Jézus nem egyszerű prédikátor volt, mivel a Szentlélek felkenése által kapta meg tekintélyét. Jézus Isten felkent fia volt, akit azért küldött, hogy üdvösséget, szabadságot hozzon az embernek. Egyesek azonban megbotránkoztak Jézus stílusán, identitásán és szabadságán – mondta a pápa, majd így folytatta:

Mi pedig föltehetjük magunknak a kérdést, milyen a mi keresztény identitásunk? Jól mondja Szent Pál az első korinthusi levélben (vö. 1Kor 2,10b-16): ezekről a dolgokról mi nem az emberi bölcsesség sugallta szavakkal beszélünk. Pál nem azért hirdetett, mert a Lateráni vagy a Gergely egyetemen tanult... Nem és nem! Nem emberi bölcsességgel, hanem a Lélek által tanított szavakkal hirdetett, a Lélektől felkenve, s a „lelkiekhez lelkieket mérve”. De az ember saját erejéből nem érti meg Isten Lelkének dolgait, egyedül nem képes fölfogni azokat – magyarázta a pápa.

Ezért ha mi, keresztények nem értjük meg a Lélek dolgait, nem adjuk tovább és nem tanúskodunk róla, elveszítjük identitásunkat. Az ilyenek számára a Lélek dolgai örültségek, mert nem képesek értelmezni őket. A Szentlélek által mozgott ember azonban mindent megítél: szabad anélkül, hogy őt bárki más megítélné.

Weltliche Schatzkammer Wien (181)

http://hu.wikipedia.org/wiki/Szent_Kereszt

A keresztény identitás tehát Krisztus gondolata, vagyis Krisztus Lelke – jelentette ki Ferenc pápa, majd hozzátette: az, ha nem a világ szemlélete szerint élünk, nem úgy gondolkodunk, nem úgy ítélkezünk. Lehet öt diplomád is teológiából és még sincs benned a Szentlélek. Lehetsz nagy teológus, de nem vagy keresztény, mert nincs meg benned Isten Lelke. A Szentlélek adja meg a tekintélyedet, az identitásodat – magyarázta a pápa.

A nép ezért nem szerette azokat a prédikátorokat, törvénytudókat, mert bár teológiáról beszéltek, nem tudtak a szívhez szólni, nem adtak szabadságot. Nem voltak képesek elvezetni a népet saját identitásához, mert nem voltak felkenve a Szentlélek által. Jézus tekintélye és a keresztény ember tekintélye éppen ebből a képességből ered, hogy megértsük a Lélek dolgait, beszéljük a Lélek nyelvét. A Szentlélek felkenéséből származik.

Hányszor és hányszor találkozunk a hívek között egyszerű idős asszonyokkal, akik talán még az általános iskolát sem végezték el, de jobban beszélnek egy teológusnál, mert bennük van Krisztus Lelke. Az a Lélek, amely Szent Pálban is megvolt és amit mindannyiunknak kérnünk kell. Urunk, add meg nekünk a keresztény identitást, amely neked volt. Add nekünk Lelkedet. Add meg nekünk, hogy úgy gondolkozzunk, érezzünk, beszéljünk, ahogy Te, vagyis add nekünk, Urunk a Szentlélek felkentségét – foháskodott végül kedd reggeli homíliájában Ferenc pápa.

A Vatikáni Rádió honlapjáról

Mit kell tennem?

A gazdag ifjú, aki fölteszi a kérdést Jézusnak /Lk 18,18/: Vajon még mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet? Ugyanezt a kérdést fogalmazta meg számunkra is egy idős barátom, hiszen most, hogy nyugdíjas lett, a saját idejével gazdálkodhat, és ez nagy kincs.

Hogyan tudnám a képességeimet használni az egyházban, hogy ezt a kincset növeljem? Ez a barátom egy mérnökember volt, aki nagyon képzett volt abban, hogy hogyan kell a problémákra megoldást találni. Nyugdíjba vonulása után, mikor kipihente már magát, új hobbikat keresett, hogy az idejét múlassa, és ekkor talált rá Jézus, mint a gazdag ifjúra. S ebből a találkozásból fogalmazódott meg, hogy mit tudna ő tenni az Egyházban.

Én akkor úgy láttam, hogy leghatékonyabban abban kéne segíteni, ha valamilyen képzést meg tudnánk szervezni, ahol más idős embereket is segítenénk, hogy Isten népét képesek legyenek segíteni.

Sok idős háztartásban nem rendelkeznek olyan forrásokkal, hogy az alapvető karbantartásokat a házban el tudják végezni, ezért fontos lenne egy önkéntes karbantartó csoportnak a megalapítása.

Kerülnek emberek, családok átmeneti nehézségbe, ahol még a lakhatás is nagy problémát okoz. Sok embernek üresen állnak az otthonai. Miért ne lehetne ezeket az erőforrásokat egymásra tákolni?

Ismerek egy olyan közösséget, ahol az özvegy nyugdíjasok minden héten egy nap a helyi általános iskolában találkoznak. És az iskola diákjai örömmel mutatják be az új ismereteket, vagy új olvasmányokat, könyveket.

Vannak olyan nyugdíjas önkéntesek, akik olyan tanácsadási készségekkel rendelkeznek és szakemberek, akikhez szívesen fordulnak. Ismertem egy fiatal özvegyasszonyt, aki három olyan nőt fogadott be az otthonába, akik nem találták helyüket a világban.

Jézus buzdítása ma is sürget minket, hogy figyeljünk oda a perifériára szorult emberekre. A korai egyháznak a szolgálatában is első volt az özvegyekről és az árvákról való gondoskodás. A nyugdíjba vonuláskor sok ember még nagyon produktív, egészséges évek állnak mögöttük, egy nagy-nagy gazdagság, amit szét kellene osztani. S ennek a legjobb módja: „amit a legkisebb testvéreink közül egynek tettétek, nekem tettétek” /Mt 25,40/. Akinek van jó ötlete, hogy mit kell tennem, szívesen várom az alábbi e-mailre: pacsai.janos@parisat.hu.

Pacsai János

Szent Kereszt felmagasztalása

Tiszteletre méltó pecsét, amely megszenteli és lezárja mindazokat a kifejezhetetlen, csodálatos javakat, amelyeket Isten áraszt reánk. Az önkiüresítés, szegénység, megalázkodás, fájdalom, s végül a halál, melyeket Krisztus érettünk vállalt, a Keresztben találja meg a maga legmagasztosabb kifejezését. A Kereszten az Istenember Krisztus megoldotta az emberi szabadság tragédiáját, amikor „megalázta magát, és engedelmessé lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” /Fil 2,8/, és átirányította szabadságunkat annak Teremtőjére, a Háromságos Istenre.

Mint ahogyan azonban az igazi Krisztus nem képzelhető el a Kereszt nélkül, ugyanúgy az igaz keresztény sem képzelhető el a Krisztus Keresztjében való részvétel nélkül, az Ő Igéi szerint: „Ha valaki nem veszi fel a maga keresztjét, és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom” /Lk 14,27/. Mi, keresztények nem élhetünk másképp, mint Krisztus Keresztjének jegyében, vagyis részt vállalva életünk minden pillanatában Krisztus megalázkodásában, az Ő áldozatában, a szenvedélyeink és önzésünk fölötti győzelemért harcolva.

A Drága Kereszt felmagasztalásának e nagy ünnepén tekintetünk a Golgotára emelkedik. Három keresztet látunk ott. A középső a mi Urunk Jézus Krisztus Keresztje, tőle jobbra és balra a másik két kereszt, amelyre a két latrot feszítették fel. Érdekes, hogy ezek nem hasonlók egymáshoz. Mert az egyik az üdvösségbe, a másik a kárhozatba vezet, annak ellenére, hogy a Krisztussal együtt megfeszített mindkét ember rabló volt. Az egyik megfeszített lator nem a jócselekedetei révén üdvözül, hanem mert megvallotta Krisztust: „Emlékezzél meg rólam a Te Országodban”: ezáltal igazult meg. A másik megfeszített lator pedig nem a gaztetteiért bűnhődik, hanem azért, mert lényegében megtagadja Krisztus Keresztjét. A föld maga egy Golgota, s annak közepén áll a keresztre feszített és feltámadott Úr. A latrok személyében ráismerhetünk az egész emberiségre. Mi, emberek, valamennyien Krisztus körül foglalunk helyet, ki-ki a maga keresztjén, bűneink, megpróbáltatásaink és fájdalmaink keresztjén. Az azonban, ami megkülönböztet minket egymástól, nem a bűnösségünk és a tisztaságunk, hanem viszonyulásunk Krisztushoz, és az Ő Keresztjéhez. Ily módon az Úr Keresztje az igazságosság mérlegévé lesz, ahogyan azt Egyházunk egyik himnuszalköltője gyönyörűen megénekelte.

Az Úr Keresztje amint emelkedik, arra emlékeztet bennünket, hogyha életünk vezérlő elvének a Keresztet választjuk, elnyerjük a Feltámadást is. Ez az Egyház „erőtlensége”: átéli a Keresztet és felmutatja a Feltámadást. Az Úr Keresztje arra emlékeztet minket és az egész világot, hogy amikor egyházi életünk szabályzatául a Keresztet választjuk, akkor nyerjük el az igazi szabadságunkat, az igazi megnyugvásunkat Isten szeretetében és testvéreink szeretetében, akkor élvezhetjük lelkünk igazi békességét. Akkor vesszük fel a keresztünket és munkálkodunk tudatosan és hűségesen azon, hogy Isten Országja eljőjön a világba. Amikor pedig körülvesznek bennünket a szorongatgatások és nélkülözések, hittel fölemeljük lelki szemeink tekintetét Krisztus Keresztjére.